

Eşit Terzi

– Dilaraaksoy · 09 Eylül 2020

Camdan dışarıyı seyrediyorum. Sokakta oynayan kız çocukları ve hatırıma gelen çocukluğumun gül bahçesi... Hiçbir gülü birbirinden ayırt etmediğim ve ayağımın değdiği her taşı eşit bilerek beştaş oynadığım çocukluğumun taştan özür diletten masum yanı... Bana üç nokta koymayı öğrettiler hep, çünkü ben bir kadınam. Kadının daima üç noktası olur diye bellettiler, kadın noktayı koymamalı ve kadın hep bir adım geride durmalı. Çünkü o bir kadın. Çünkü o, mutfakta pişirdiği yemeklerin tuzunun bile başkalarınca iyi olup olmadığını kontrol edip kendisini ikinci plana atan bir kadın, çünkü o bir Anne. Birazdan evin söz sahibi, birazdan beyim; erim, kocam gelir. “Nasılsın?” diye sormak bana ondan önce düşmedi hiç. Hem zaten çoğu zaman “Nasılsın” bile demedi bana. “Yemek yaptın mı?” daha önce geldi, nasıl olduğumdan...

Benim adım, Gül Fidan, ya da Dikeni kendine batan bir gül çiçek; benim adım üç nokta... Çünkü ben bir kadınam.

“Gül”

“Söyle abla”

Yan komşumuz Nurten abla Faruk ağabeyin olmadığını fırsat bilerek her gün bana böyle seslenir. Konuşmak hakkımızı kadın kadına kullanırız. O vakit kadın olduğumuzu değil; insan olduğumuzu hissederiz.

“Gelsene, bir kahve içelim”

“Ablam, birazdan Nedim gelir. Kızmasın şimdi.”

“Gel kız, beş dakika...”

Saate baktım. Saat bile birbirini tuttuğunda, akreple yelkovan aynı noktada buluştuğunda kocamı işaret ediyordu ve fasulyelerimin pişişinden hızlıca önce ben kendimi hazırlıyordum onun gelecek olmasına. Evi pür pak istediği gibi, beni de hep güleç görmek istiyordu. Ben de onu gülerек görmek istiyordum ama o hep asık suratlıydı. Suratlarımız bile “Biz eşit değiliz” diyordu sanki. Kalplerimizin aynı yerde olup olmadığına bile tereddütle yaklaşıyordum, çünkü bu eşitlenmek olurdu. Öyleydi aslında, eşitti, eşittik. Toplama çıkarma işlemlerinin sonuçlarını bulmak için eşittir sembolünü kullanışımız gibi eşittik ama ben bir kadındım. Kadın, ataerkil toplumlarda söz sahibinin, söz hükmünün üç noktalı simgesiydi.

Terliklerimi giyip Nurten Abla'ya koştum, “Sadece beş dakika...” diyerek...

“Nasılsın ablam?”

“İyiyim, sen nasılsın Gül kızım?”

“İyi...”

İkimiz de gözlerimizi yere devirdik. Devrilen domino taşları gibi... Bakmadık, bakamadık.

Bilmiyorum, iki gün öncesinin mor dikenlerini fark etmiş miydi gözümün altında?

Erkekten korkmayı öğretmişti bize bu hayat; erkeği saygıyla kabul etmeyi öncelik bilecekken korkmuştuk. Çünkü korkutulmuştuk.

“Sen nasılsın ablam?”

“İyiyim Gül Kızım... Samet ne zaman gelecek, onun okuldan çıkış saati değil mi?”

“Samet bugün halasında kalacak ablam... Nedim öyle istedi, ben de bir şey diyemedim.”

El parmaklarımı birbirine kenetledim. Sanki parmaklarım birbirlerinden ayrılırlarsa onları birbirine kavuşturamamış ve eşitlenememiş olacaktım.

Nurten ablanın kapısının tokmağı gümbürdüyor gibiydi adeta.

Bir aceleyle kalktım yerimden.

“Abla, Nedim gelmiş olmalı... Saati fark edemedim, çok kızacak.”

“Dur, dur evladım, sakın ol, merak etme ben ısrar ettiğimi söylerim.”

“Yok, sen karışma ablam, Faruk ağabey de kızmasın sana sonra.”

Nurten abla kapıyı açar açmaz, Nedim’in burnundan soluyan haliyle karşılaştım.

“Çabuk eve!”

“Ge... Geliyorum...”

Terliklerimi giyip Nedim’in arkasından yürüdüm. Salona ayak basar basmaz Nurten Ablaya niçin gittiğim sorusunu sordu.

“Çok... Çok ısrar etti... Valla kıramadım...”

“Filiz gelecek birazdan okuldan, sen ne biçim anasın?”

“Saatini biliyorum Nedim, unuttum... Hem zaten Nurten Abla çok yakında, oraya gelirdi çocuk...”

“Sus! Sus, benim sabrımı taşıрма, cevap veriyor bir de! Git yemek hazırla.”

Bugünü biraz daha sakın geçirmişti, bugün biraz daha sakindi. Sofrasını kurup kızım Filiz’i bekledim.

Kadın beklerdi, kadın, bekleyendi, kadının bekletmek hakkı yok muydu ki? Bir tatlı gülüşü beklerdi, bir şirin sözü beklerdi, bir çiçek beklerdi, bir yaşamak, bir özgürlük beklerdi. Kadın, hep beklerdi...

“Gül, gül! Gül! Kalk be Kadın! Erkekten sonra uyanılır mı hiç? Ne biçim kadınsın, kalk!”

Yine tartaklanarak uyandırıldım.

“Ö... Özür dilerim... Uyanamadım... Özür dilerim...”

“Kalk! Yeni bir terzi gelmiş bizim mahalleye, al şu pantolonumu terziye götür ama oyalanma!”

“Ta... Tamam... Ne oldu, pantolonun nesi var?”

“Çok soru sorma be kadın!”

“Tamam... Gidiyorum...”

Terzinin yolunu tuttum... Terzinin yolunu tutarken de derin düşüncelere daldım; her zamanki gibi özgür düşünme saatimin mutluluğunca...

Nedim’i önce çok sevdim, sonra kendimi sevmeyi unuttuğumda onun bende yıpratmış her şeyi rafa kaldırıp iki çocuk annesi olunca onun evimizin direği oluşunu ve bu yüzden yaşamakta oluşumuzu düşünüp çocuklarımın babası olduğu için Allah onu başımdan eksik etmesin deyip nefes aldığım her günün onunla geçişini kabullenebilmeyi sevdim...

Mahallemize yeni gelen terzinin gözlerine mahcup bir edayla bakarak “Merhaba” dedim...

“Merhaba kızım” dediğinde erkeklerin içinde en denk, en eşit ve en adam olan halini takınmış gibi duruyordu karşımda.

“Şey... Yeni gelmişsiniz bizim mahalleye, hoş geldiniz. Ben arka sokakta oturuyorum.”

“Memnun oldum kızım. Çekinme otur, ben de Eşit; beni de bir amcan bil, çekinme.”

Reşit mi, eşit mi? Yanlış mı duydum diye düşünürken içimden geçeni hissetmiş gibi “Reşit değil, Eşit, adım eşit kızım” diyerek gülümsedi. Garip bir adamdı doğrusu, daha fazla geç kalmaktan korkarak pantolonu uzattım.

“Şey... Kocamın pantolonu...”

“Tamam, anladım ben kızım, boyu kısaltılacak anlaşılın. Hallederim, yarın alırsın.”

“Teşekkür ederim...”

Üç noktaya sığınmıştım yine, çünkü ben bir kadındım. Söyleyecek sözüm ve yaşama gücüm olsa dahi er kişinin önünde bunu dile getiremeyendim.

Dükkandan çıktığımda arkamı dönüp terziye göz ucuyla biraz da çekinerek baktım.

Gözlerinde şimdiye kadar kimsede görmediğim umut ışıkları yanıp sönüyor gibiydi. Bir adamın gözlerinde ilk kez görebildiğim ve eşitlenebildiğim umut ışıkları; sokak karanlık olsa dahi çarpmadan yürüyebilmek cesaretini veren umut ışıklı gözleri...

Ertesi gün sabah hemen erkenden pantolonu aldım. Nedim giyinip üstüne tam olduğunu görünce

“Aferin kız, kırk yılda bir işe yaradın” dedi ve gitti...

Camdan dışarıyı seyrediyorum. Yine sıradan bir camlı ve bölmeli hayatımın bana artakalan keşkelerle devam ettiği sıradan saatler...

Okumak istemiştım, Tıp okumak istemiştım. Çalışkandımda, zehir gibi kafam vardı. Ben, aşkı tıptan evla saydım, cahillik ettim işte... Evlendim Nedim’le.

Şimdi taşıkardi geçiriyorum o bana her bağırdığında. Kalpten bir eşitlik sesi duyulsa “Sen kadınsın, sus otur yerine!” diyor sanki sandalyeler, koltuklar...

Ben kadınımdı evet, cinsiyetim bu benim ama insanımdı. İnsanlık, eşitlik getirmez mi? Günah eşit, sevap eşit, uyku eşit, uyanış eşit, kahvaltı eşit ve yaşamak eşit değil mi?

Dalıp düşünüyorum yine sadece düşünmeyi özgür bildiğim şu saatte... Gelir birazdan beyim; erim, eşim, kocam... Gül’üne bir gülmeyi yıllardır unutan adam...

Kapıyı çalıyor. Koşup açıyorum kızmasın diye...

“Merhaba Gül’üm...”

Gülüm, gülüm mü dedi? Yanlış duydum, kesinlikle ve kesinlikle yanlış duydum.

“Ne... Nedim... Hoş geldin bey...”

Bana sarılıyor.

On beş yıldır bu kadar içten sarılmamıştı.

“Bir şey mi oldu?”

“Hayır gülüm, ne olabilir ki? Seni özledim.”

Seni özledim mi dedi? Beni özledi mi?

“Şey... Hasta değilsin ya...”

“Bırak canım üç noktalı konuşmayı, kekelemeyi. İyiyim.”

Neler oluyordu bu adama böyle?

“Ben hemen sofrayı kurayım”

“Yok, dur, bak ne yapalım biliyor musun? Bugün dışarıda yiyelim.”

“Biz mi?”

“Evet, tabii biz... İkimiz... Sen ne yemek istersen ben de onu yiyeceğim, ne de olsa biz eşitiz.”

“Neyiz, neyiz?”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Rüya mı görüyorum diye düşünerek kendimi çimdiklemek istedim ama uyanmaktan korktum.

Dün gece hayatımızın en güzel gecesi oldu. Sanki bütün yıldızlar aynı eşitlikte, aynı yakınlıkta ve aynı mesafenin birbirine göz kırpan güzelliğinde bize gülümsüyordu. Üstelik Nedim de gülümsüyordu, o da yetmiyor, kahkaha atıyordu. Peki ama ne olmuştu kocama?

İlk kez huzur içinde ve mutlu uyumuştum yıllardan sonra. Sanki tıbbi bir hastalığa çare bulmuş ve hayalimdeki en güzel ameliyatı gerçekleştirmiş olan muhteşem bir doktordum. Şifa eşitliğinde ıhlamur ve naneli devaların zangır zangır titremekten sıyrılmış üç noktasız eşit kadınıydım, ben asıl şimdi bir kadındım...

“Nurten abla, inanamazsın neler oldu! Nedim, çok değişti, anlamadım, anlayamadım...”

“Faruk da öyle...”

“Nasıl yani?”

“Bilmiyorum kızım, o kadar kendisi gibi değil ki. Başka bir adam gibi davranıyor. Üstelik bu mahalledeki tüm kadınlar aynı şeyi söyler oldular, eşlerinin değiştiğine dair...”

“Ne zamandan beri, nasıl?”

“Şu yeni gelen terzi var ya... Ona uğrayalı beri... Mahalledeki tüm kadınlar kocalarının değiştiğini söylüyorlarmış, kulaktan kulağa yayılıyor mahallede çığ gibi büyüdü bu değişim...”

“Anlayamadım...”

“Ya sen geçenlerde kocanın pantolonunu verdin ya kızım; ben de Faruk Ağabey’inin pantolonunu vermiştim, sonra duydum ki Şenay’ın kocasının da pantolonu yine aynı terziye bırakılmış. Ne hikmet ise, nasılsa bizim adamların giysilerine bir şeyler oldu mahallenin tüm kadınları oraya koştular. Bizim beyleri de biliyorsun, işlerini bize yaptırıyorlar sen ben Şenay, Sevim, Gülseren, Hayriye derken mahallede bir terziye uğramak telaşı... Sonrasını biliyorsun kızım, senin adam benim adam değişti, Gülseren’in kocası ona çiçek almış diye Gülseren oturup ağlamış. Şenay’ın kocası Şenay’ı geçen gün dövdü diye Şenay’dan özür dileyip ağlamış...”

Nurten Abla’nın söylediklerini şaşkınlıkla dinliyorum.

“Abla, gitsek ya şu terziye bir koşu... Ben olanları çok merak ettim, hani kocalarımızı gördü ve onlarla konuştu desem... Mümkün mü sence? Gerçi bizimkiler söz dinlerler mi bizi dinlememişken?”

“Haydi kızım haydi, bu böyle olmayacak. Herkesi topla, mahalledeki tüm kadınları topla bir gidelim...”

Mahallenin tüm kadınları olarak haberleştik ve işimizi gücümüzü bırakıp terzinin yolunu tuttuk.

“Kapı açık” dedi Şenay Abla.

Biraz ürkek girdim içeri, etrafı kolaçan ettim, kimse yoktu. Masanın üstünde notlar buldum.

“Eşitlendiniz mi?”

“Ne o kız, ne yazıyor notta?”

“Baksana abla, eşitlendiniz mi yazıyor.”

Notun altında bir not daha vardı.

“Bu sihirli ellerle artık olması gerekeni yaptım... Onların boylarına göre getirirken giysilerini, onları da

sizin boyunuza göre, size eşit hale getirdim. Sihirli ellerimle. Çünkü her erkeğe dokunulması gereken sihirli eller vardır, farkına varsın diye; kadın ve erkek her zaman, her yerde her koşulda eşittir. Kadın, horlanmak için değil; mutlu edilmek için vardır...”

Kapının açık oluşunu fırsat bilerek rüzgarın masanın altına uçurduğu bir kağıt ve bu kağıtta yazmış olduğu son bir notu daha vardı Eşit Terzi'nin.

Gözlerimiz yaşlarla dolmuştu notları okurken ve bu son not, en can alıcı sözlerle kendini belli ediyordu. Ağladığımızı hissediyor gibiydi.

“Dur kızım, artık ağlamak yok. Artık dayak yok, artık hakaret yok, artık sen sus ben konuşayım yok. Artık erkek kadından üstündür yok. Artık kadın ve erkek yok. Kadının canı erkek; erkeğin canı kadın var.

Çünkü biz birbirimiz olmadan zaten eşitlenemeyiz. Benim adım eşit; ve aslında kocalarınızın pantolonlarını değil, ruhlarını dikiyorum. Kocalarınız sizinle eşit olduklarını fark ettiklerinde ve hak yerini bulduğunda ben de görevimi sonlandırmış oluyor ve başka mahallelerin, başka şehirlerin, başka

yaşamların, bambaşka kadınların eşitlik terzisi oluyorum. Buradaki görevim sona erdi, siz kadınlar emeklerinizin meyvelerini sevilerek sevdiğinizini hissederek ve horlanmadan almayı hak edecek kadar

temiz varlıklarsınız. Ben onları dönüştürmedim, eşitledim ve bir erkek bir kadınla eşitlenince erkektir. Erkek, kadının da onunla aynı olduğunu kabul ettiğinde adamdır, erkektir. Ben size değil, onlara eşitlik

imkanı sundum aslında. Haydi, dönün şimdi evinize kızlarım; o ev, sizin gerçek yuvanızdır artık...”

Yıllarca çaresizliği biriktirmiş ve suskunluğumuzdan utanmış kadınlar olarak birbirimize sarılıp terzinin boş duvarlarına, boşluğuna; o manevi insanın bize yeni hayat sunuşuna ağladık... Hayatımızda ilk kez

başımız dik yürüyoruz. Arkama döndüm. Camekanda 'Eşit' Terzi yazıyordu. Topuklarımızdan çıkan sesler bile eşit ve aynı tempoda gidiyordu.

Keşke ruhlar dikilirken hayallerin camekanından pembe rüyalı yaşamlara; gerçek olabilse hayallerimiz. Kadınların üç noktasız bir yaşam sürebilecekleri hayalden öte gerçek yaşamlara...

*Bu hikaye, Güzel Ordu Kültür Sanat Derneğinin düzenlemiş olduğu hikaye yarışmasında Yayımlanmaya Değer Eser seçilmiş olup, kitapta yer almıştır.

Dilara AKSOY